

számára az ennivalót, fűszert, amit az kis papírlapon kér tőle. A pénz is bele van csomagolva a papírosba. A harmadik emeleti lakó kihajol az ablakon, s húzza, huzigálja fölfelé a tele kosárkát. A kép most egészen olaszos. Milyen hangulatot tud teremteni egy ilyen zsinegen rángó ügyes kis kosárka ...

1932. október 5., szerda, 5. old.

Pesti utca

Budapestre megérkezett a yo-yo. (Már van derék magyar neve is: sodrókának hívják.) Egyszerre – egy napon – lepte meg az embereket. Olyan hirtelen, olyan hevesen támadt, hogy az okosabbak jobbnak vetették nem is védekezni ellene. Ezek ismerték a járvány természetrajzát. Azok, akik elsők között kapják meg, könnyebben túlesnek rajta, a később fertőződöttek nehezebben menekülnek belőle.

Asszonyok, lányok, öregek, gyerekek, felnőtt férfiak sodrókát pöndörítnek az utcán, jól öltözött hölgyek a gépszekérben, a villamosban, amíg a kaulauz jegyüket lyukasztatja, egyik kezükkel titokban a sodrókát próbálgatják visszasiklatni kezükhöz, felnőtt emberek a sétatéren kikapják a gyerekek kezéből, s tanulgatják. Hiába sírnak a gyerekek, nem adják nekik vissza. Egyik gimnáziumban, csupán a nyolcadik osztályban húszat koboztak el egy délelőtt a tanárok.

Tízpercben aztán ők maguk sodrókáztak a tanári szobában. Alig akarták abbahagyni.

•

Egyik utcai fülkébe fiatal nő tér be telefonozni. Barátnője azalatt odakünn várja az utcán, az üvegalitka előtt.

A fiatal nő leemeli a hallgatót, bedobja a húszfillérest, tárcsázik, s kimerítően beszélget.

Amikor később az utcára lép, bosszús arccal szól a barátnőjéhez:

– Na ebbe a telefonfülkébe se jövök többet.

– Miért? – kérdi a barátnő.
– Elromlott a gépezet.
– De hiszen te hosszan beszéltél – csodálkozik a barátnő.
– Beszélni beszéltem, az igaz – felel a másik. – De a húszfilléresemet ez-
úttal nem adta vissza.

i.

1932. október 7., péntek, 4. old.

Pesti utca

Egy ló elcsúszott a síkos, aszfaltozott kocsúton. Elesett. Kilehelte páráját. Az is lehetséges, hogy öngyilkos lett. Újabban az állat-lélek-búvárok tudnak ilyesmiről. Unta az életét. Nehéz volt a szekér, melyet húz-
nia kellett. Eső is esett. Aztán a ló már nem is volt fiatal. Meg a kocsis se
bánt vele valami szeretettel. Sokszor gorombán szólt hozzá, rá is csapott.
(Annak is elég a baja.) Főképpen a rossz bánásmód keseríthette el. Ki tudja,
még mi minden nyomta a szegény ló szívét. Szóval, rosszul lépett, elesett.
Kilehelte páráját. A szűk utcán megakadt a forgalom. A ló ott feküdt ke-
resztben. Köteleket húztak alája, fölemelték, ügyel-bajjal rátették a sze-
kérrre, melyet néhány perccel ezelőtt még ő húzott. Előbb azonban „levet-
kőztették”. A kötőfékjét, hámját, szemellenzőjét leszedték róla. A földre
dobták, egy helyre, egyiket a másikra. Ott hevert a szegény ló „öltözéke”
egy halomban, mint a levetkeztetett öngyilkos ember ruhája. A holmi ott
maradt, őt pedig meztelenül, úgy, ahogy az Isten teremtette, elvitték a
lótemetőbe. Szegény ló. Kicsordult utána a könnyünk.

•

A villamos a kültelekről robogott befelé a városba. Egyik ablakánál munkás-
ember ült, kisgyermekével. A kisgyermeket a padra állította, maga mellé.
Az boldogan csavargatta az ablak kallantyúját, s bámulta a rohanó világot,